

49 1. Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876.

50

er, som sagt, overbevist om, at dette Punkt vil der blive skaffet Oplysninger om, thi vi have jo i saa Henseende et Præcedens for, at det høie Thing ikke vil tillade, at der af Theatrets Reservefond afholdes Udgifter, som ikke ere rettelig hjemlede. I alt Fald vil det jo være henstillet til Statsrevisionen i sin Tid at tilveiebringe fuldstændig Klarhed derom. Men jeg skal dernæst bemærke, at, efter at de 5 Aar ere omme, indenfor hvilke den tidligere Bevilling var gien, fordres der nu paany for de følgende 5 Aar en Bevilling til Theatret. De ville maasse sige, at den er nedsat. Ja, den er ganske vist nedsat med 20,000 Kr. og lyder altsaa nu paa en Bevilling af 80,000 Kr. aarlig i 5 Aar. Seg tør ikke love, at dette Forlags Fremtid vil blive særdeles lys, thi jeg er overbevist om, at Forudsætningen for, at man i sin Tid gif saavel til Bevillingen af den nye Theaterbygning som ogsaa til det midlertidige aarlige Tilskud, var den, at, naar vi havde naaet til Enden af disse 5 Aar, maatte Tidspunktet være kommet til at lade Theatret overgaa i andre Hænder, og at i alt Fald en Forhandling kunde finde Sted om, hvorvidt Statskassen fremtidig skulde fritages for yderligere Tilskud til Theatret. Derom høres der imidlertid Intet; der siges kun Saameget, at Tidspunktet for Overveieelsen af disse Spørgsmaal endnu ikke er kommet, og at først, naar man har gennemlevet 5 Aar til, ville de fornødne Erfaringer være til Stede for derpaa at kunne bygge Theatrets Fremtid, hvad enten denne nu skulde blive afhængig eller uafhængig af Statskassen. Som sagt, jeg er overbevist om, at Bevillingen huerken i den Form eller i den Udstrækning, hvori den er fremkommen, vil kunne passere det høie Thing. — Under det samme Ministerium møde vi „Botanisk Have“. Vi toge Afsted med denne Have ifjor og gjorde det i den Fortrøstning, at vi ikke igjen skulde gjense det her foreliggende Spørgsmaal. Vi ventede, at den Sum, som den Gang blev bevilget til Opførelsen af en Museumsbygning, vilde være tilstrækkelig; men dette viser sig nu saa langt fra at have været Tilfældet, at Forlangendet fra ifjor tvertimod er kommet igjen i forøget Omfang. Maaden, hvorpaa denne Forbring fremkommer, er for saa vidt ogsaa betegnende, som der ikke har været Spørgsmaal om at indskrænke de Forbringere, som Sagkyndige have troet at burde stille til et saadant Museum; man har kun henvendt sig til de vedkommende Sagkyndige, Botanikere og Arkitekter, og spurgt dem, om der kunde ske nogen Nedsættelse, og de have naturligtvis svaret: Paa ingen

Maade, tvertimod, nu bliver det en hel Del dyrere. Hvis det nu virkelig skulde blive Praxis, at enhver Forbring, som fra dette Things Side bliver nedsat, besvares paa den Maade, at Forbringeren forhøies, saa tror jeg, at man her i Thinget kommer til at gaa noget stærkere frem, saa at man ikke høier sig for saabanne Forlangender, der komme igjen i forøget Stikfelse. Man har vistnok her i Thinget været noget for medgjørlig i saa Henseende, saa at der er en vis Tilbøielighed fra Ministeriets Side til at argumentere faaledes: Naar det først viser sig, at enhver Forbring, der negtes her, ad Aare bliver større, saa skal Thinget nok lære at høie sig for de Forlangender, som gjøres ved Forbringens første Fremkomst. I Forbindelse hermed erfares det, at ingen Del af den gamle botaniske Haves Grund endnu er afgiven til Salg. Seg er ikke i Stand til at se, at det, fordi en Museumsbygning endnu ikke er opført, saa at altsaa de fornødne Samlinger endnu maa opbevares i den gamle Have, derfor skulde være nødvendigt at bevare hele dennes Grund og altsaa afholde de betydelige Udgifter, som staa i Forbindelse med at drive to Haver, den ene ved Siden af den anden. Men ogsaa dette kan jeg nok se er et Tryk, som man antager vil komme til at hvile paa Bevillingsmyndigheden, og som denne maa høie sig for; men om dette er en rigtig Fremgangsmaade, henstiller jeg til det høie Thing at dømme om. — Man har i Sommerens Løb hørt Tale om Salget af Kirkeruinen paa Frederiksplads og Betingelserne for dette Salg. Seg har paa Finantslovsforlaget søgt Oplysning om denne Sag, men Oplysningen indskrænker sig til, at Kirkeruinen er afhændet, og at altsaa de Indtagter og Udgifter, som staa i Forbindelse dermed, ere udgaaede af Budgettet. Selve Betingelserne for Salget findes derimod ikke; men hele dette Spørgsmaal vil jo naturligvis senere blive oplyst. Seg skal kun sige, at, hvis det forholder sig saaledes, som Nyttet har sagt, at nemlig Salget er knyttet til visse Betingelser, der repræsenterer et direkte Tilskud fra Statskassens Side til visse Diemed, det være nu det ene eller det andet, saa kan jeg ikke se rettere, end at den høitævede Finantsminister har manglet Bemyndigelse til at afflutte et saadant Salg paa Statskassens Begne. Men ogsaa dette vil jo senere blive oplyst paa fornøden Maade.

Seg kommer nu tilbage til de Forhold, der væsentlig ere finantsielle. Et af de første Punkter, som vi der møde, er den spøgelige Erfaring, at i den sidste Tid har Pensionsbyrden været stigende.